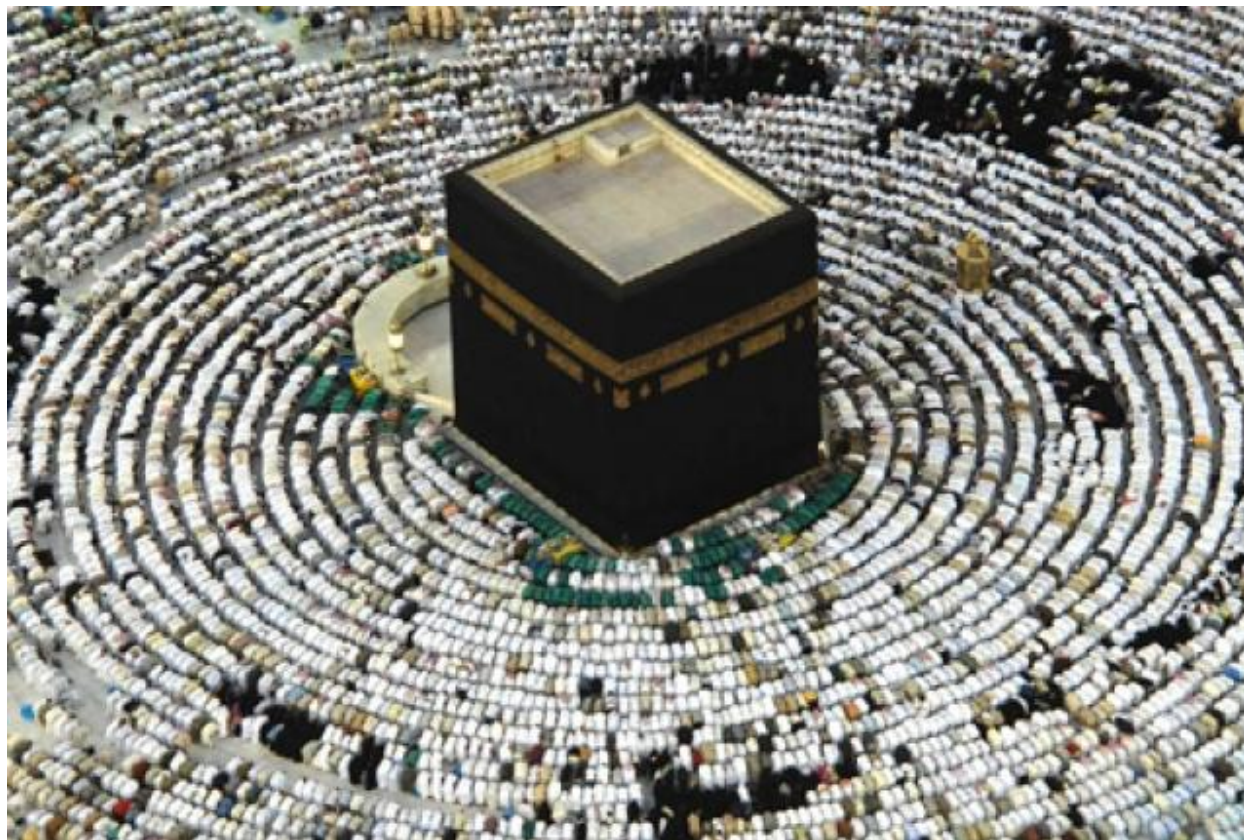

Исламски поход на свет или поход "елите"?

недеља, 22 новембар 2015 21:34

Written by Светозар Радишић

Када је овај напис Светозар Радишић објавио под насловом „Иран и Америка опет у клинчу“, у листу „Ревизија 92“ бр. 187, 13. децембра 1996, ниједна редакција није имала приступ Интернету. Напис је обновљен само са подацима објављеним у новембру 2015. године, после масакра у Паризу, не би ли се што више људи упознало с геополитичким размишљањима пре двадесетак година. Забрињава његова свежина.

Догодио се масакр у Паризу, попут оног у Њујорку. Терористи су проглашени за пошаст садашњости и будућности. Траже се узроци тероризма у 21. веку. Иако их је све више, све у вези са њима изгледа намештено и неприродно, од исламских азиланата до исламских самоубица. Једино је сигурно да су они у главној улози. Најважнији утисак је да та представа са терористима некое одговара. Позадина свега изгледа још чудније, или можда јасније, када се узме у обзир тврдња Пол Крејг Робертса, да исламски терористи не нападају САД и Велику Британију, а требало би будући да су у рату са њима.

Ипак, чини се и да се „крупно“ одмотава и да се режисери наведених представа назире. Јапански премијер Шинзо Абе је најавио да намерава да настави дијалог са Русијом, позвао Владимира Путина да га посети, и одједном је јавност обавештена да Исламска држава користи нове Тојота. Шта то значи, да Јапан испоручује возила терористима? Поново се намеће питање: зашто САД бомбардују Сирију, а се не боре против Исламске државе, иако говоре да је она главна претња човечанству? Зашто су убијени Садам Хосеин, Слободан Милошевић и Моамер Гадафи, ако није било опипљиве користи? Који је прави мотив био за бомбардовање Југославије?

Кога САД заправо желе да ослабе? Русију, или своје „савезнике“ у Европи?

Тимофеј Сергејчев сматра да не постоји „завера“ ни „теорија завере“. Оно што по њему постоји је машина („Елита“, „Фамилија“, „Велики брат“, или њихови инструменти мегафинсијери) која сваког оптужује да би ућуткала све гласове разума, и да би све људе у претворила у људе који негирају постојање било чега што не могу да виде или додирну својим рукама. У суштини, то представља покушај да се свет врати у примитивно стање, у неоробовласничко друштво. Истовремено, лагање је распрострањен инструмент у политици и дипломатији. Америчка политичка класа, „десна рука“ Елите, сматра да зна тачну меру лажи која је потребна током одређеног временског периода.

У ово време освешћивања и скидања маске коју је вековима носила Елита, један Београђанин је 16. новембра 2015. године направио сјајну анализу ситуације у свету после вести о масакру у Паризу: „Читам вести из Париза. И гласно размишљајам. Седам терориста је убило 150 људи. Међу терористима је био и неки дечак од петнаест година. Напали су седам тачака у Паризу. Одједном. Значи, све је било део организоване групе терориста. Колико је њих било у групи? Седморо? То је немогућа мисија. Седморо људи не могу то сами ово да ураде? Неко им је морао да помаже? Ко? Неко је морао све то да припреми. Требало је изабрати места, наоружати их бомбама и деловати. Требало их је довести на место злочина. Морали су да буду међусобно повезани и морали су да добијају инструкције за напад. То не могу њих седморо сами да ураде. Поготово што знамо да је међу њима био и неки балавац. Седморо терориста су имали подршку. Некога ко је стајао иза и који се није видео. Нека по сваком терористи треба десет људи да га опслужује да би изврши терористички напад. То је седамдесет људи. Најмање седамдесет људи је припремало њих седморо за ову акцију. Где су их припремали? Где су их учили како се постављају бомбе? Где су вежбали? Где су учили да гађају? Где су били на гађању? Где су се уигравали? У Паризу? Француској? Свашта! Глупост! Седам људи да данима пуца и поставља бомбе и да то полиција Француске не примети није баш реално. Полиција Француске се обрукала већ неколико пута, али толико неспособни, ипак, нису. Терористи су се припремали ван Француске. Где? Како је ИСИС признао овај злочин, онда је ствар много лакша. Терористи су се припремали у војним логорима ИСИС-а. Сада све постаје много занимљивије. Терористи се припремају на територији ИСИС-а. Који има своју организацију и која стоји иза терориста.

Главно питање је – ко финансира ИСИС? Они кажу да се финансирају из производње, прераде и продаје нафте? А ко купује њихову нафту? Саудијци и Турци. Територија ИСИС-а је на северу Сирије и граничи се са Турском. Ко контролише ту границу? Нико. Које Турска и Саудијска Арабија препродају нафту Исламске државе? Сједињеним Америчким Државама. Према руским обавештајним изворима, који су најпоузданији данас на свету, Турска је зарадила на овим трансакцијама 62 милијарде долара. Зарађују и даље. Посао цвета.

Када је руски начелник Генералштаба Герасимов, пре два месеца, запретио Ердогану да ће да му из Сирије да пошаље ракету у спаваћу собу, да је Ердоган блискоисточни Хитлер, крвник и зликовац, онда је то нечувен дипломатски скандал да се једна генерал тако обраћа председнику друге државе. Ердоган је ћутао. Турска је ћутала. Нико ништа није смео да каже. Руски генерал је имао проверене информације како се Турска понаша. Турска и Саудијска Арабија су играчи Сједињених Држава на Блиском истоку. Они све раде како им Вашингтон нареди. Према извештајима листа ЕКОНОМИСТ из Лондона, који је увек пословично добро обавештен, у престоници Исламске државе Раки дванаест судија, који управљају правосудним системом, су – Саудијци. Тако долазимо да саме суштине проблема тероризма. А сама суштина се састоји у питању – ко финансира те терористе?

То што су фанатизовани муслимани одлепили у пустињи и што мрзе све који не прихватају њихову еклузивност у посвећености **вехабистичком покрету сунитског ислама**, то је проблем тих лудака и нико нема права да их мења или убеђује. Све док су у пустињи. **Проблем настаје када они своју мржњу желе да наметну остатку планете. Када напусте своју пустињу. Тада постају терористи. Тада су опасни и они и сви који их финансирају. Односно, они који купују њихову нафту. Тачније, Сједињене Државе. Прецизније, Вашингтон. Најтачније, Вол Стрит. Који брани само своје интересе.**

Вол Стрит контролише Фамилија. Која управља светом. И која је створила терористе. Сада је све јасно. Круг злочина се затворио. Медијско жаљење жртава је лицемерје Фамилије. Велики Брат је све изрежирао. Понавља се 11. септембар 2001. Усековање. Страдање Светог Јована Крститеља. Сада је изабран 13. новембар. Символ крсташа. Тога 13. новембра 1095 године папа Урбан Други је позвао крсташе у рат против неверника за одбрану Христовог гроба. Случајно се поклопио датум? Нема случајности. Све је Велика игра. Великога Брата.

Нафта се и даље продаје. Терористи прете. Нећемо смети до пијаце да изађемо. Страх се намерно шири. Пуцање петарде се претвара у стампедо застрашених. НАТО бомбардује положаје терориста. Провидна игра. Тоталитаризам се наставља.

Хоћете ли заиста да зауставите терористе? Не купујте нафту од њих. Затворите им финансије. Они ће брзо да пропадну у пустињи. Без испаљеног метка. Зар је то толико тешко? Зар се тога нисте сетили? Престаните да обмањујете и ширите лажи.

Престаните да финансирате терористе. Који вам требају за одржавање тоталитаризма. Који вам помажу да свет држите у дужничком ропству. Игра је провидна. Жртве су само стварне“.

Очевидно је, да је под контролом „Елите“, „преко ноћи“, нестао „Варшавски уговор“ са светске сцене, и да је на исти начин настала „Исламска држава“, да нико није приметио како и када. „Елита“ управља светским процесима. Сада је Исламска држава заједно са азилантима стално извориште терориста, који су неопходни „Елити“ као инструмент за освајање преосталих ресурса на планети Земљи. За понашање „Елите“ благо је рећи да је сатанистичко, а тежа реч не постоји. Она и верски фанатизам искоришћава, јер је предвидљив. Све је то објаснио генерал Алберт Пајк у писму Ђузепеу Мацинију, када је писао о „трећем светском рату“.

Рудолф Штајнер је своје антропозофе учио како да преко историје сагледавају будућност и указивао на суштину историје, те да се преко анализе душа може предвидети будућност. Личности и државе су настајале и нестајале. Сада су актуелне исламске државе и верски фанатизам душа које верују у Алаха и Мухамеда, те муџахедини и џихад. Повратак у блиску прошлост, посебно у догађаје на Балкану, може много тога одгонетнути. Уосталом, када се мисли на верски фанатизам, незаобилазан је Иран. Помисли се на фереџе, џамије, молитве, клањања, дисциплину, мржњу према Западу, другачију културу, борбу за опстанак и традиције... При томе, ствара се лажни утисак да Сједињене Државе имају проблем са исламском културом. Никако да им наметну "амерички начин живота" и остваре свој сан.

Инсценирани сукоб између Истока и Запада није прошао без Срба, који живе на додирници. Зато су Срби учесници (жртве) и сведоци у свим најважнијим догађајима. "Елита" је одлучила да их неутралише и онеспособи, како не би били реметилачки фактор у пљачкашком походу на Исток. Све што се догађало Србима у последњих 165 година усмерено је на поковавање Истока. Православље је само изговор.

Познато је да Иран последњих 2.900 година активно учествује у стварању историје Средњег и Блиског истока. Народ који је живео на иранским просторима искусио је бројне, чувене, углавном регионалне ратове Грчко-персијски, Спартанско-персијски, Партски, Византијско-персијски, Персијско-турски, Руско-персијски, Ирачко-ирански и друге) настојећи да буде неутралан у оба светска рата.

Мада је у историји Ирана забележено неколико тзв. исламских периода (на пример, од владавине династије Омејида 661–750. године до краја Тимурових похода 1404. године), чини се да ће свет, у новонасталом исламском периоду, тек да осети последице цихада којим су, у више наврата, разним народима, запретили исламски фундаменталисти.

Различити мултинационални, национални, државни и верски интереси огољени су у истовременим процесима стварања тзв. новог светског поретка и прогоревањем задњих међуетничких веза због насилног ширења католичког и исламског фундаментализма. Зато је у свету све више жаришта попут Либана и Босне. И зато се није догодило ништа чудно када се признавањем Босне и Херцеговине ушло у рат након што се изашло из јединог модела који је успевао да помири две етничке групе, задојене с три религије. Јер, **логично је што Хрвати из Босне и Херцеговине гледају на Загреб, Срби на Београд, а муслимани духовно на Меку, а политички на Анкару, Техеран и Триполи.**

После свега што се догодило на просторима претходне Југославије сасвим сувисло звуче речи **Јохана Галтунга** из Берна изговорене на научном скупу о узроцима распада СФРЈ 30. јуна 1993: „У овом делу Европе постоје две велике поделе: католици и православци, односно хришћанство и ислам. Херојски је, можда и донкихотовски покушај да се на таквој 'тектонској пукотини' изгради кућа. Могуће је, у ствари, и на таквом 'судару светова' створити државу, али она 'не може бити ни унитарна ни федерална конструкција'.“

Но, не сударају се „светови“ само на Балкану. Ништа није једноставнија смеша завађених вера и народа у Абхазији, Грузији, Јерменији, Нагорно-Карабаху, Азербејџану, Русији, Ирану, Турској...

ИРАН - РЕГИОНАЛНА СИЛА

Ирачко-ирански рат (1981–1988), који је послужио Сједињеним Америчким Државама да заустави иранску револуцију ајатолаха Хомеинија, Иран је завршио с 400.000 мртвих, штетом од 400 милијарди долара, а с непријатељске стране на крају рата, осим Ирака, били су и Француска, Велика Британија и Сједињене Америчке Државе.

Видање рана и опоравак су, вероватно, највећи разлози што се техранска администрација примирила неколико година након завршетка рата. Међутим, крајем маја 1993. када је **Ирак најавио одмазду због иранских ваздушних напада на герилске базе антииранске организације Муџахедин Халк у пограничној области Ирака**, свет се поново суочио с чињеницом да на Блиском истоку још увек постоји Иран као сила, која не консултује никог када уређује околни регион према својим начелима.

Потврђено је то почетком 1995. када су САД и Велика Британија оптужиле Иран за производњу нуклеарног оружја.

Реагујући на претње и опомене које је Ирану упутила америчка администрација, због подршке исламског тероризма, ирански председник Али Акбар Хашеми Рафсанџани је априла 1995. упозорио САД да не уведе санкције које неће имати ефекта.

Клинтонова администрација је и тада била дволична, јер су према речима Џимија Картера САД у исто време, према раније усвојеном плану, подржавале Иран у наоружавању трупа Алије Изетбеговића.

Убрзо након прећутног дипломатског приближавања Вашингтона и Техерана, најављени су, у мају 1995, помирење између Ирака и Ирана, а затим, само месец дана касније, и тешња сарадња између Русије и Ирана, што је изазвало нагли и неочекивани скок политичких акција техранске администрације. Русија је поткрепљујући сарадњу обећала да ће, упркос америчком противљењу, поред Кине и Ирана испоручити нуклеарне реакторе.

Да Иран стаје на ноге и поново представља регионалну силу може се закључити из актуелних међународних односа у том делу света. **Шимон Перес, израелски премијер, позвао је почетком марта 1996. земље Европске уније да не „флертују“ с Ираном, јер припрема атомску бомбу, а „опаснији је од некадашње Немачке и нацизма“.** Одговорио му је председник Ирана, који је, под притиском Европске уније, осудио тероризам, али је подвукао да не осуђује Хамас, као ни друге палестинске групе које користе све методе у борби против Израела. Чак је ирански врховни лидер ајатолах Али Хамнеи позвао Хезболах да и даље напада Израел.

И војска Ирана је све активнија. Крајем јула 1996. **упала у Ирак у лову на Курде, а у новембру је врховна команда иранске војске проверавала ватрену моћ своје морнарице на улазу у Залив – да, у случају потребе, затвори „нафтно грло“, кроз које свет добија петину количине нафте.**

У маневрима су поред морнарице и ваздухопловства, учествовали и народни добровољци „басици“, који се према информацијама из обавештајних извора интензивно припремају за „ослобађање Јерусалима“.

ПРОДОР НА БАЛКАН

Светски исламски конгрес, формиран ради обједињавања свих муслимана света, има намере да читав свет претвори у земље исламске мисије. У том смислу Исламска верска заједница Југославије и исламски делови Југославије сматрају се исламском земљом (Дар ал Ислам). Стога је природно што су исламске земље од почетка рата на тлу претходне Југославије стале на страну босанских муслимана и стално инсистирале на укидању ембарга на увоз оружја за муслимане у Босни и војној интервенцији против Срба.

Муслиманска браћа, како их је на конгресу Рабите (панмуслиманска организација – Светска исламска лига) оловљавао мецена и инспиратор организације саудијски краљ Фејсал бин Абдул Азиз, још једном су доказала да им нису важни раса, језик и нација, него само циљ: да у име Мухамеда помогну опредељеним за исламску владавину и свим исламским земљама. На конференцији о људским правима у Бечу 22. јуна 1993, исламске земље су инсистирале да се њихова декларација о Босни усвоји као званичан документ конференције. Босански муслимани имали су издашну и искрену помоћ са Блиског истока, због упорности исламских земаља, односно „муслиманске браће“.

ШИРЕЊЕ ИСЛАМА

Муслимани чине 20 одсто становништва планете. Њихове 52 државе у саставу Организација Исламске конференције и Светски исламски конгрес са представницима у 70-так земаља света, чине више од 30 одсто држава учлањених у Организацију УН, и располажу са готово три четвртине светских резерви нафте.

Зато није чудно што из дана у дан пристижу информације о ширењу моћи исламиста. Кримски татари затражили су увођење исламског шеријатског права за све становнике полуострва.

Водеће исламске земље одлучиле су да прекрше резолуцију УН и испоруче оружје Изетбеговићевој армији. На изборима у Турској после 73 године званично су победили исламски фундаменталисти.

После избора у Турској Запад је нешто подозривији према догађајима у Босни и у вези са сарајевском исламском везом. У Шарм Ел Шејку, на рогу Синајског полуострва, на самиту посвећеном борби против тероризма Џон Мејџор је у име „светске владе“ прозвао Иран.

Ворен Кристофер је 15. марта 1996. најавио, чини се ничим изазвано, заоштравање политике према Ирану. Сједињене Америчке Државе запретиле су Ирану (Њут Гринич, републиканац у Представничком дому) да ће саме затворити 11 логора за обуку терориста на иранској територији, ако то не учини Иран, а Бил Клинтон је потписао Закон о кажњавању страних фирми које инвестирају у Ирану.

Француска штампа је у својим коментарима досад била најконкретнија у процени исламског фундаментализма, тврдећи да су најновије везе Анкаре са Техераном и Багдадом опасне, и да су потврде да исламисти имају „отоманске амбиције“. Наравно, шиитски исламисти су наставили свој програм. У Албанији су формирали, према информацијама „Поли е Цендрес“, више тајних кампова у којима се исламски екстремисти обучавају и припремају за терористичке акције. Због њихових активности у Кини је ухапшено око 1.700 исламских сепаратиста.

Хамас (Палестински исламски покрет отпора) је почетком августа 1996. позвао све „своје свете и храбре борце – синове џихада да пуцају Израелцима у прса и да учине да њихова окупациона земља (Израел) постане арена за сређивање рачуна са Јасером Арафатом и његовом влашћу“.

ОПРАВДАНЕ ЗЕБЊЕ

Бројни су показатељи да је Америка приморана да стоји иза босанских муслимана. Пјер Мари Галоа је био веома одређен у тврдњи да је стварање муслиманске државе у Босни – амерички уступак исламским земљама због нафте. Џонатан Винер, правни саветник сенатора Џона Керија, још је прецизнији: „Суверен Абу Дабија инвестирао је у САД све приходе од нафте – неких 10 милијарди долара годишње! Саудијска Арабија (односно краљевска кућа Сауди Арабије) купила је половину рафинерија 'Тексако' као и бензинске пумпе у 33 државе. Она је власник и УПИ ('United Press International'), једне од најјачих новинарских агенција“. Чини се да је природније питање: где ће нови исламски покрет одвести Америку, него где Америка води свет?

Будући да је јасно да све исламизованије Сједињене Америчке Државе нису успеле да зауставе ислам придружујући му се, а остаје отворено питање да ли ће покушати да му се супротставе, није чудно што Европске земље са зебњом гледају **огромне количине оружја које и даље стижу у Босну „да одрже баланс војне снаге с босанским Србима“ – јер, лиферанти су већ свима познати: Турска, Саудијска Арабија, Кувајт, Иран...**

Уосталом, језуитски и илуминатски генерал Алберт Пајк је најавио велики сукоб САД и ислама у „трећем светском рату“.

Анализа непознатог Београђанина, која је кружила интернетом од 16. до 19. новембра 2015, омогућава свим заинтересованима да мисле о будућности и поставе се најбоље што могу према догађајима који следе.

Кажу да је ИСИС настао у притворском центру названом Камп Бука. Центар је основан за време агресије на Ирак, а расформиран 2009. године. При томе се заборавља, да је Центар (камп) последица агресивности Елите и њених инструмената као што су администрације Велике Британије, Сједињених Држава и елитине друге полуге попут НАТО-а, НСА, ЦИА, ДИА, НАСА-е, ОЕБС-а, Европске комисије, групе "Билдерберг"...